

No Φ.092.22/4506

ΕΥΡΩΠΑΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΡΑΣΣΑΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

(ΑΡ. ΠΡΟΣΦΥΓΗΣ 45957/11)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

28 Ιουνίου 2018

Αυτή η απόφαση θα γίνει οριστική υπό τις προϋποθέσεις που αναφέρονται στο άρθρο 44, παράγραφος 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

No Φ.092.22/4506

Στην υπόθεση Κρασσάς κατά ΕΛΛΑΔΑΣ,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα),
συνεδριάζοντας σε επιτροπή στις 26 Ιουνίου 2018 αποτελούμενο από τους:

Kristina Pardalos, Πρόεδρο,

Λίνο-Αλέξανδρος Σισιλιάνο,

Alès Pejchal,

Ksenija Turković,

Armen Harutyunyan,

Pauline Koskelo,

Tim Eicke, Δικαστές

Και από την Renata Degener, αναπληρώτρια γραμματέα του τμήματος,

Αφού συσκέφθηκε σε επιτροπή στις 5 Ιουνίου 2018, εκδίδει την ακόλουθη
απόφαση η οποία υιοθετήθηκε αυτή την ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (αρ. 45957/11) η οποία στρέφεται κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο αυτού του Κράτους, τον, τον **Κο Δημήτριο Κρασσά («ο προσφεύγων»)** ο οποίος προσέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο στις 5 Ιουλίου 2011 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης Προστασίας των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από τον **Η. ΜΥΛΩΝΑ**, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο της, τον **Κο Β. ΚΥΡΙΑΖΟΠΟΥΛΟ**, Δικαστικό Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 9 Μαρτίου 2012, η προσφυγή κοινοποιήθηκε στη Κυβέρνηση.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΛΟΣ**1. ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ**

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1965 και διαμένει στον Πειραιά.

No Φ.092.22/4506

5. Κατόπιν μήνυσης που κατατέθηκε εναντίον του προσφεύγοντος από τη σύζυγο του με την οποία είναι σε δικαστικό χωρισμό για βιασμό και σεξουαλικά χαϊδέματα στην ανήλικη κόρη τους ηλικίας τριών ετών, άρχισε μία προκαταρκτική έρευνα. Προκειμένου να μπορέσει να παρουσιάσει την υπεράσπιση του, ο ανακριτής έστειλε στον προσφεύγοντα μία κλήση να εμφανισθεί ενώπιον του. Η κλήση ανέφερε ως διεύθυνση του προσφεύγοντος τρεις αριθμούς της οδού Πολυδεύκους, στον Κορυδαλλό Αττικής και η μία εξ' αυτών ήταν υπογεγραμμένη. Ο αστυνομικός υπάλληλος αρμόδιος να παραδώσει την κλήση στον προσφεύγοντα πήγε σε έναν από τους αριθμούς της οδού Πολυδεύκους και μη βρίσκοντας τον ενδιαφερόμενο, κόλλησε την κλήση στην πόρτα του κτιρίου. Την ημέρα της εμφάνισης, ο προσφεύγων δεν παρουσιάσθηκε.

6. Στις 4 Ιανουαρίου 2010, ο ανακριτής εξέδωσε ένταλμα σύλληψης εναντίον του προσφεύγοντας με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι ο τελευταίος δεν είχε παρουσιαστεί ενώπιον του για να εκθέσει την υπεράσπιση του. Ο προσφεύγων δεν έλαβε γνώση ούτε αυτού του εντάλματος.

7. Στις 12 Φεβρουαρίου 2010, ο φάκελος εστάλη στον αναπληρωτή εισαγγελέα πλημμελειοδικών, ο οποίος τον διαβίβασε στον εισαγγελέα εφετών Αθηνών στις 15 Σεπτεμβρίου 2010. Στις 5 Οκτωβρίου 2010, ο φάκελος ανατέθηκε στον αναπληρωτή εισαγγελέα, την Κα Σ. Η τελευταία διαβίβασε τον φάκελο στην πρόεδρο εφετών, Κα Η, λόγω ύπαρξης ενδείξεων ενοχής που βαρύνουν τον προσφεύγοντα.

8. Στην απόφαση της αρ. 100/2011 με ημερομηνία 18 Ιανουαρίου 2011, η πρόεδρος εφετών παρέπεμψε τον προσφεύγοντα σε δίκη ενώπιον του ποινικού εφετείου Αθηνών σύμφωνα με την διαδικασία άμεσης κλήτευσης για να απαντήσει στις κατηγορίες βιασμού και προσβολής της σεξουαλικής αξιοπρέπειας σε ανήλικο μικρότερο των δώδεκα ετών. Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, διέταξε επίσης την παράταση της εγκυρότητας του εντάλματος σύλληψης και, σε περίπτωση σύλληψης του προσφεύγοντος, τη συνεχιζόμενη κράτηση του τελευταίου μέχρι την οριστική εξέταση των

No Φ.092.22/4506

κατηγοριών εναντίον του. Η ακρόαση ενώπιον του ποινικού εφετείου ορίσθηκε στις 26 Σεπτεμβρίου 2011.

9. Στις 18 Ιανουαρίου 2011, ο προσφεύγων συνελήφθη στον τόπο εργασίας του.

10. Στις 3 Φεβρουαρίου 2011, ο προσφεύγων κατέθεσε στη γραμματεία του ποινικού εφετείου, μέσω του δικηγόρου του, μία αίτηση αποφυλάκισης υπό όρους. Στην αίτηση του, αρνείτο ότι είχε διαπράξει τις παραβάσεις για τις οποίες είχε κατηγορηθεί και υποστήριζε ότι αυτές τις κατηγορίες τις είχε επινοήσει η σύζυγος του για να θέσει τέλος στις σχέσεις μεταξύ της κόρης του και αυτού. Άλλωστε, διαμαρτύρετο για την κοινοποίηση της κλήσης προς εμφάνιση σε λανθασμένη διεύθυνση, πράγμα το οποίο δεν του είχε επιτρέψει να λάβει γνώση αυτής.

11. Επιπλέον, κατήγγειλε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης, στο μέτρο που, σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, κάθε πρόσωπο που συλλαμβάνεται πρέπει "να οδηγείται αμέσως ενώπιον ενός δικαστή". Επικαλείτο την νομολογία του Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Medvedyev* και άλλοι κ. Γαλλίας (GC), αρ. 3394/03, παράγραφοι 117-122, ΕΔΔΑ 2010) και *Moulin* κ. Γαλλίας (αρ. 37104/06, παράγραφοι 46 και επόμενοι, 23 Νοεμβρίου 2010). Αναφερόμενος στις αποφάσεις αυτές, υπογράμμιζε κυρίως ότι το άρθρο 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης είχε σκοπό να εξασφαλίσει ώστε ο συλληφθείς να προσάγεται αμέσως ενώπιον μίας δικαστικής αρχής και ένας τέτοιος δικαστικός, γρήγορος και αυτόματος έλεγχος εγγυάτο έτσι μία σημαντική προστασία εναντίον των αυθαίρετων συμπεριφορών και των μυστικών κρατήσεων. Πρόσθετε ότι ο δικαστικός έλεγχος κατά την πρώτη εμφάνιση του συλληφθέντος έπρεπε πάνω από όλα να είναι γρήγορος και ότι περίοδος κράτησης τεσσάρων ημερών και έξι ωρών χωρίς εμφάνιση ενώπιον δικαστή συνεπάγετο παράβαση του εν λόγω άρθρου. Τέλος, υποστήριζε ότι ο εν λόγω έλεγχος έπρεπε να είναι αυτόματος και δεν έπρεπε να εξαρτάται από μία αίτηση που κατέθεσε ο κρατούμενος.

12. Ο δικηγόρος του προσφεύγοντος υπογράμμιζε ότι η σύλληψη του τελευταίου είχε λάβει χώρα προγενέστερα της απόφασης 100/2011 που

No Φ.092.22/4506

έλαβε η πρόεδρος εφετών με τρόπο ώστε ο προσφεύγων δεν είχε προσαχθεί ενώπιον δικαστή που θα μπορούσε να ακούσει τα επιχειρήματα του και να ελέγξει το βάσιμο της κράτησης του. Επιβεβαίωνε ότι ο κώδικας ποινικής δικονομίας ("ο ΚΠΔ")- προβλέποντας μία απλή παραπομπή σε δίκη- είχε κενά και οι διατάξεις του ήταν αντίθετες με το άρθρο 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης για το θέμα αυτό.

13. Τέλος, υποστήριξε ότι οι περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης ήταν ίδιες με αυτές που εξέτασε το Δικαστήριο στην απόφαση Piotr Nowak κ. Πολωνίας (αρ. 7337/05, παράγραφοι 60-62, Δεκέμβριος 2010).

14. Αρχικά κρατούμενος στο Αστυνομικό Τμήμα του Αιγάλεω, ο προσφεύγων μεταφέρθηκε στις Φυλακές της Τρίπολης όπου κρατήθηκε προσωρινά μέχρι τις 9 Μαρτίου 2011.

15. Στις 9 Μαρτίου 2011, το συμβούλιο εφετών του εφετείου Αθηνών δικαίωσε την ανωτέρω αναφερόμενη αίτηση αποφυλάκισης υπό όρους (που συνίσταται σε απαγόρευση εξόδου από την επικράτεια), με την αιτιολογία ότι ο προσφεύγων είχε γνωστή κατοικία, εργαζόταν, δεν είχε δικαστικό ιστορικό, δεν ήταν φυγόδικος στο παρελθόν και δεν είχε αρχίσει ενέργειες για να διαφύγει. Ωστόσο, το συμβούλιο εφετών δεν απάντησε στα επιχειρήματα του προσφεύγοντος σχετικά με τον ισχυρισμό του για παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης.

II. ΤΟ ΣΧΕΤΙΚΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

16. Το άρθρο 6, παράγραφοι 2 και 4 του Συντάγματος του 1975 ορίζει:

" 2. Όποιος συλλαμβάνεται για αυτόφωρο έγκλημα ή με ένταλμα προσάγεται στον αρμόδιο ανακριτή το αργότερο μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες από τη σύλληψη, αν όμως η σύλληψη έγινε έξω από την έδρα του ανακριτή, η προσαγωγή γίνεται μέσα στον απολύτως αναγκαίο χρόνο για τη μεταγωγή του. Ο ανακριτής οφείλει, μέσα σε τρεις ημέρες από την προσαγωγή, είτε να απολύσει τον συλληφθέντα είτε να εκδώσει ένταλμα φυλάκισης. Η προθεσμία αυτή παρατείνεται για δύο ημέρες, αν το ζητήσει αυτός που έχει προσαχθεί, ή σε περίπτωση ανώτερης βίας που βεβαιώνεται αμέσως με απόφαση του αρμόδιου δικαστικού συμβουλίου.

No Φ.092.22/4506

4. Νόμος ορίζει το ανώτατο όριο διάρκειας της προφυλάκισης, που δεν μπορεί να υπερβεί το ένα έτος στα κακουργήματα και τους έξι μήνες στα πλημμελήματα. Σε εντελώς εξαιρετικές περιπτώσεις τα ανώτατα αυτά όρια μπορούν να παραταθούν για έξι και τρεις μήνες, αντίστοιχα, με απόφαση του αρμόδιου δικαστικού συμβουλίου".

17. Οι σχετικές διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας διαβάζονται ως ακολούθως:

Άρθρο 276

Ένταλμα σύλληψης

" 1. (...) κανείς δεν συλλαμβάνεται χωρίς ειδικά και εμπεριστατωμένα αιτιολογημένο ένταλμα του ανακριτή ή βούλευμα του δικαστικού συμβουλίου, που πρέπει να κοινοποιούνται κατά τη στιγμή της σύλληψης (...).

2. Ο ανακριτής εκδίδει το ένταλμα σύλληψης αφού προηγουμένως διατυπώσει γνώμη ο εισαγγελέας και μόνο στις περιπτώσεις όπου επιτρέπεται προσωρινή κράτηση κατά το άρθρο 282 (...) "

Άρθρο 279, παράγραφος 1

" Ο συλλαμβανόμενος επ' αυτοφώρω ή με ένταλμα οδηγείται χωρίς αναβολή στον αρμόδιο εισαγγελέα, το αργότερο μέσα σε είκοσι τέσσερις (24) ώρες από τη σύλληψή του (...).

Αν πρόκειται για κακούργημα ή αν η σύλληψη έγινε με ένταλμα του ανακριτή, ο εισαγγελέας παραπέμπει στον ανακριτή εκείνον που έχει συλληφθεί (...)"

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5, ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

18. Ο προσφεύγων παραπονιέται ότι δεν "οδηγήθηκε αμέσως ενώπιον ενός δικαστή" λόγω κενού των διατάξεων του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Ισχυρίζεται παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης που διαβάζεται ως ακολούθως:

No Φ.092.22/4506

" Παν πρόσωπον συλληφθέν ή κρατηθέν, υπό τας προβλεπομένας εν παραγράφω 1γ του παρόντος άρθρου συνθήκας οφείλει να παραπεμφθή συντόμως ενώπιον δικαστού (...) έχει δε το δικαίωμα να δικασθή εντός λογικής προθεσμίας ή απολυθή κατά την διαδικασίαν. Η απόλυσις δύναται να εξαρτηθή από εγγύησιν εξασφαλίζουσαν την παράστασιν του ενδιαφερομένου εις την δικάσιμον."

A. Επί του παραδεκτού

19. Διαπιστώνοντας ότι αυτή η αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35, παράγραφος 3 α) της Σύμβασης και δεν αντιτίθεται άλλωστε σε κανένα άλλο λόγο अपαράδεκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

20. Ο προσφεύγων επικαλείται παραβίαση του άρθρου 5, παράγραφος 3ης Σύμβασης. Συναφώς, επικαλείται την νομολογία του Δικαστηρίου, μεταξύ άλλων τις αποφάσεις Medvedyev και άλλοι και Moulin (ανωτέρω ειρημένες) από τις οποίες απορρέουν απαιτήσεις ταχύτητας και αυτόματου χαρακτήρα του δικαιοδοτικού ελέγχου. Επικαλείται επίσης την απόφαση Piotr Nowak (ανωτέρω ειρημένη) της οποίας τα γεγονότα, είναι, σύμφωνα με τον ίδιο, όμοια με αυτά της παρούσας υπόθεσης.

21. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι στη προκειμένη περίπτωση όλες οι εγγυήσεις που προβλέπει το Σύνταγμα και ο Κώδικας Ποινικής Δικονομίας τηρήθηκαν. Αναφέρει ότι, στις 4 Ιανουαρίου 2010, ο ανακριτής εξέδωσε εναντίον του προσφεύγοντος ένα ένταλμα σύλληψης του οποίου η διάρκεια ισχύος παρατάθηκε από τη πρόεδρο εφετών στις 18 Ιανουαρίου 2011 και ότι αυτή αποφάσισε να παραπέμψει τον προσφεύγοντα σε δίκη σύμφωνα με την διαδικασία άμεσης κλήτευσης.

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης έχει ως σκοπό να εξασφαλίσει ώστε ο συλληφθείς να οδηγείται αμέσως ενώπιον μίας δικαστικής αρχής. Αυτός ο γρήγορος και αυτόματος δικαστικός έλεγχος εξασφαλίζει επίσης μία σημαντική προστασία εναντίον

No Φ.092.22/4506

των αυθαίρετων συμπεριφορών, των μυστικών κρατήσεων και των κακών μεταχειρίσεων. Το άρθρο 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης, στο μέτρο που εμπίπτει σε αυτό το πλαίσιο εγγύησης, στοχεύει διαρθρωτικά σε δύο διαφορετικές πτυχές: Τις πρώτες ώρες μετά από μία σύλληψη, στιγμή που ένα πρόσωπο βρίσκεται στα χέρια των αρχών, και τη περίοδο πριν την ενδεχόμενη δίκη ενώπιον ενός ποινικού δικαστηρίου, κατά την οποία ο ύποπτος μπορεί να κρατείται ή να αποφυλακιστεί με ή χωρίς όρους. Αυτές οι δύο πτυχές παρέχουν διαφορετικά δικαιώματα και δεν έχουν, προφανώς, καμία λογική ή χρονική σχέση. Έτσι, ο δικαιοδοτικός έλεγχος κατά την πρώτη εμφάνιση του συλληφθέντος πρέπει να είναι πριν από οτιδήποτε γρήγορος, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι περίοδοι κράτησης τεσσάρων ημερών και έξι ωρών χωρίς εμφάνιση ενώπιον δικαστή συνεπάγοντο παραβίαση του εν λόγω άρθρου. Άλλωστε, ο έλεγχος πρέπει να είναι αυτόματος και δεν μπορεί να εξαρτάται από μία αίτηση που υπέβαλλε ο κρατούμενος (Medvedyev και άλλοι, ανωτέρω, παράγραφοι 118-119 και 121-122).

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι στην υπόθεση Piotr Nowak ανωτέρω, κατέληξε σε παραβίαση του άρθρου 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης με την αιτιολογία ότι ο προσφεύγων είχε συλληφθεί βάσει ενός εντάλματος που εκδόθηκε εν απουσία του, ότι το εσωτερικό δίκαιο δεν προέβλεπε αυτόματο αρχικό έλεγχο, και ότι ο δικαστικός έλεγχος υπόκειτο σε προηγούμενη αίτηση του κρατούμενου, ο οποίος, στην υπόθεση αυτή, είχε αποφυλακισθεί υπό όρους πριν τη δίκη του (δείτε επίσης Ladent κ. Πολωνίας, αρ. 11036/03, παράγραφοι 74-75, 18 Μαρτίου 2008).

24. Στη προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων ο οποίος είναι ύποπτος για παραβάσεις σεξουαλικού χαρακτήρα εναντίον ανήλικου, δεν έλαβε την κλήση προς εμφάνιση ενώπιον του ανακριτή λόγω λάθους σχετικά με την ακριβή διεύθυνση της κατοικίας του. Παρομοίως, διαπιστώνει ότι ο ανακριτής εξέδωσε ένα ένταλμα σύλληψης στις 4 Ιανουαρίου 2010 εναντίον του προσφεύγοντος με την αιτιολογία, μεταξύ άλλων, ότι αυτός δεν είχε παρουσιαστεί ενώπιον του, και ούτε είχε λάβει γνώση αυτού του εντάλματος. Παρατηρεί επίσης

No Φ.092.22/4506

ότι, στις 18 Ιανουαρίου 2011, η πρόεδρος εφετών αποφάσισε να παραπέμψει τον προσφεύγοντα σε δίκη και διέταξε την παράταση της ισχύος του εντάλματος σύλληψης καθώς και, σε περίπτωση σύλληψης, την διατήρηση της κράτησης του ενδιαφερόμενου μέχρι την οριστική εξέταση των κατηγοριών. Επισημαίνει ότι, την ίδια μέρα, ο προσφεύγων συνελήφθη στον τόπο εργασίας του.

25. Προκύπτει επίσης καθαρά από τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης ότι ο προσφεύγων συνελήφθη πριν την απόφαση 100/2011 της προέδρου εφετών- αυτή η απόφαση αποτελεί την νόμιμη βάση της κράτησης- με τρόπο ώστε δεν παρουσιάσθηκε ποτέ ενώπιον δικαστή που θα μπορούσε να εξετάσει το βάσιμο της κράτησης του. Προκύπτει επίσης από τον φάκελο ότι ο ενδιαφερόμενος, παραπεμφθείς σε δίκη σύμφωνα με την διαδικασία άμεσης κλήτευσης όφειλε να περιμένει το περιεχόμενο της δίκης του ενώπιον του ποινικού εφετείου.

26. Συνεπώς, όπως στην υπόθεση Piotr Nowak (ανωτέρω), το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι, κατόπιν της σύλληψης του προσφεύγοντος η οποία στηρίζεται στην ύπαρξη εύλογων λόγων για να υποψιαστεί ότι είχε διαπράξει παράβαση, δεν υπήρξε αυτόματος δικαστικός έλεγχος της κράτησης και ότι ένας τέτοιος έλεγχος εξαρτάτο από αίτηση που θα κατέθετε ο προσφεύγων.

27. Συνεπώς, υπήρξε παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5, ΠΑΡΑΓΡΑΦΟΣ 4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η αίτηση του για αποφυλάκιση υπό όρους δεν εξετάστηκε "έγκαιρα". Επικαλείται παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 4 της Σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο

" Παν πρόσωπον στερούμενον της ελευθερίας του συνεπεία συλλήψεως ή κρατήσεως έχει δικαίωμα προσφυγής ενώπιον δικαστηρίου, ίνα τούτο αποφασίση εντός βραχείας προσθεσμίας επί του νομίμου της κρατήσεώς του και διατάξη την απόλυσίν του εν περιπτώσει παρανόμου κρατήσεως".

No Φ.092.22/4506

A. Επί του παραδεκτού

29. Διαπιστώνοντας ότι αυτή η αιτίαση δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35, παράγραφος 3 α) της Σύμβασης και δεν αντιτίθεται άλλωστε σε κανένα άλλο λόγο अपαράδεκτου, το Δικαστήριο την κηρύσσει παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

30. Ο προσφεύγων επικαλείται πολυάριθμες αποφάσεις του Δικαστηρίου σε θέματα "έγκαιρα" και βγάζει συμπεράσματα από την σιωπή της Κυβέρνησης επί του θέματος αυτού.

31. Το Δικαστήριο δεν παρουσιάζει παρατηρήσεις επί του σημείου αυτού. Περιορίζεται να δηλώσει ότι δεν υπήρξε παραβίαση του εν λόγω άρθρου.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του, οι διαδικασίες σχετικά με θέματα στέρησης ελευθερίας, με την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 4, απαιτούν ιδιαίτερη επιμέλεια και ότι οι εξαιρέσεις στην αρχή μίας διαπίστωσης "έγκαιρα" της συμφωνίας της κράτησης ζητούν αυστηρή ερμηνεία (Hutchison Reid κ. Ηνωμένου Βασιλείου, αρ. 50272/99, παράγραφος 79, ΕΔΔΑ 2003-IV). Υπενθυμίζει επίσης ότι το θέμα να ξέρουμε εάν η αρχή της ταχύτητας της διαδικασίας τηρήθηκε εκτιμάται όχι αφηρημένα αλλά στο πλαίσιο μίας συνολικής εκτίμησης των δεδομένων, λαμβάνοντας υπόψη τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης (Ε. κ. Νορβηγίας, 29 Αυγούστου 1990, παράγραφος 64, σειρά ΑΣ αρ. 181-Α, Delbec κ. Γαλλίας, αρ. 43125/98, παράγραφος 33, 18 Ιουνίου 2002, και Luberti κ. Ιταλίας, 23 Φεβρουαρίου 1984, παράγραφοι 33 και 37, σειρά Α αρ. 75), και ιδιαίτερα υπό το φως της περιπλοκότητας της υπόθεσης, ενδεχόμενες ιδιαιτερότητες της εσωτερικής διαδικασίας να ακολουθήσουμε καθώς και την συμπεριφορά του προσφεύγοντος σε αυτή (Bubullima κ. Ελλάδος, αρ. 41533/08, παράγραφος 27, 28 Οκτωβρίου 2010). Κανονικά, ωστόσο, όταν διακυβεύεται η ελευθερία του ατόμου, το Δικαστήριο πρέπει να φροντίσει ώστε η διαδικασία να διεξαχθεί μέσα σε ελάχιστο χρόνο (Fuchser κ. Ελβετίας, αρ. 55894/00, παράγραφος 43, 13 Ιουλίου 2006).

No Φ.092.22/4506

33. Στη προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι ο προσφεύγων ζήτησε την αποφυλάκιση του υπό όρους στις 3 Φεβρουαρίου 2011 και ότι το συμβούλιο εφετών Αθηνών δικαίωσε την αίτηση του στις 9 Μαρτίου 2011. Εκτιμά ότι ο χρόνος που κύλησε μεταξύ αυτών των ημερομηνιών- δηλαδή 35 μέρες- δεν είναι συμβατός με την απαίτηση έγκαιρου ελέγχου με την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 4 της Σύμβασης.

34. Ως σύγκριση, υπενθυμίζει ότι, μεταξύ άλλων, στις αποφάσεις Rehbock κ. Σλοβενίας (αρ. 29462/95, παράγραφος 84, ΕΔΔΑ 2000-XII), Butusov κ. Ρωσίας (αρ. 7923/04, παράγραφος 34, 22 Δεκεμβρίου 2009). Τσιτσιρίγκος κ. Ελλάδος (αρ. 29747/09, παράγραφος 66, 17 Ιανουαρίου 2012) και Χριστοδούλου και άλλοι κ. Ελλάδος (αρ. 80452/12, παράγραφος 70, 5 Ιουνίου 2014), κατέληξε στη παράβαση αυτού του άρθρου για διάρκειες είκοσι τριών, είκοσι, είκοσι δύο και σαράντα επτά ημερών αντίστοιχα.

35. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η εν λόγω διάρκεια στη προκειμένη περίπτωση δεν είναι συμβατή με την απαίτηση του "έγκαιρου" του άρθρου 5, παράγραφος 4.

36. Προκύπτει ότι υπήρξε παράβαση αυτής της διάταξης στο σημείο αυτό.

ΙΙΙ. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

37. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης

" Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση".

Α. Ζημιά

38. Ο προσφεύγων ζητά 15.000,00 Ευρώ ως ηθική βλάβη την οποία λέει ότι υπέστη.

39. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι το ζητούμενο ποσό είναι υπερβολικό και ότι το Δικαστήριο θα πρέπει να λάβει υπόψη την σοβαρότητα των κατηγοριών

No Φ.092.22/4506

που βαρύνουν τον προσφεύγοντα καθώς και την ύπαρξη σοβαρών ενδείξεων της ενοχής του.

40. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να χορηγηθούν στον προσφεύγοντα 1700,00 Ευρώ για ηθική βλάβη.

Έξοδα και δικαστικές δαπάνες

41. Για έξοδα και δικαστικές δαπάνες, ο προσφεύγων ζητά 3.000,00 Ευρώ.

42. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα έξοδα στα οποία εκτέθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων δεν έχουν αιτιώδη συνάφεια με τις επικαλούμενες παραβάσεις. Εκτιμά ότι το ποσό που ενδεχομένως χορηγηθεί στον προσφεύγοντα ως έξοδα και δικαστικές δαπάνες, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα 1.000,00 Ευρώ.

43. Σύμφωνα με την νομολογία του Δικαστηρίου, ένας προσφεύγων μπορεί να έχει την εξόφληση των εξόδων και δικαστικών του δαπανών μόνο στο μέτρο που αποδεικνύεται η πραγματικότητα τους, η αναγκαιότητα τους και ο εύλογος χαρακτήρας του ποσοστού τους.

44. Στη προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων προσκομίζει δύο τιμολόγια: Το ένα, ποσού 1.845,00 Ευρώ για την διαδικασία που άρχισε ενώπιον του συμβουλίου εφετών του ποινικού εφετείου, το άλλο, ποσού 861,00 Ευρώ για αυτή που άρχισε ενώπιον του Δικαστηρίου. Λαμβάνοντας υπόψη τα έγγραφα που διαθέτει και τη νομολογία του, το Δικαστήριο απορρίπτει την αίτηση σχετικά με τα έξοδα και τις δικαστικές δαπάνες της εθνικής διαδικασίας, στο μέτρο που θα είχε εκτεθεί στα έξοδα αυτά ανεξάρτητα από τις παραβάσεις της Σύμβασης. Αντιθέτως, εκτιμά εύλογο το ποσό των 861,00 Ευρώ για την διαδικασία που άρχισε ενώπιον του Δικαστηρίου και το χορηγεί στον προσφεύγοντα.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

45. Το Δικαστήριο κρίνει κατάλληλο να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρία τοις εκατό.

No Φ.092.22/4506

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ.

1. Κηρύσσει την προσφυγή παραδεκτή.
 2. Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5, παράγραφος 3 της Σύμβασης.
 3. Κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5, παράγραφος 4 της Σύμβασης.
 4. Ορίζει ότι
 - α) Το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες, αρχής γινομένης από την ημέρα που η απόφαση θα γίνει οριστική, σύμφωνα με το άρθρο 44, παράγραφος 2 της Σύμβασης τα ακόλουθα ποσά:
 - i) Χίλια επτακόσια Ευρώ (1.700,00 Ευρώ), επιπλέον κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη.
 - ii) Οκτακόσια εξήντα ένα Ευρώ (861,00 Ευρώ), επιπλέον κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται από τον προσφεύγοντα ως φόρος, για έξοδα και δικαστικές δαπάνες.
 - β) Αρχής γινομένης από την λήξη της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, αυτά τα ποσά θα προσαυξηθούν με απλό τόκο σε επιτόκιο ίσο με αυτό της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρία τοις εκατό.
 5. Απορρίπτει την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για τα επιπλέον.
- Συνετάγη στη Γαλλική γλώσσα και μετά κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 28 Ιουνίου 2018, σε εφαρμογή του άρθρου 77, παράγραφοι 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

<i>Renata Degener</i> Αναπληρώτρια Γραμματέας Υπογραφή	<i>Kristina Pardalos</i> Πρόεδρος Υπογραφή
--	--

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο γαλλικό υπηρεσιακό έγγραφο.

Αθήνα, 14-09-2018

Η μεταφράστρια Γ. ΠΑΛΛΑ